

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202046
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014202046.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: L. N., bytom X. XXXX/X, V., proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o starobný dôchodok, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5 Sd 332/2014-66 zo dňa 4. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5 Sd 332/2014-66 zo dňa 4. novembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 30. septembra 2014 z r u š u j e a vec vracia odporkyni na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozsudku potvrdil rozhodnutie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 30. septembra 2014, ktorým odporkyňa navrhovateľovi podľa § 65 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) zamietla žiadosť o priznanie starobného dôchodku od 16.júna 2011.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že navrhovateľovi bol priznaný od XX.X.XXXX starobný dôchodok podľa § 132 a § 133 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, ktorý aj keď je vyplácaný Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, je aj naďalej starobným dôchodkom a za výsluhový dôchodok sa iba považuje na účely jeho výplaty z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov. Skutočnosť, že navrhovateľovi bol už starobný dôchodok

po dovŕšení dôchodkového veku od XX.X.XXXX priznaný podľa § 132 a § 133 zákona č. 100/1988 Zb. zároveň vylučuje vznik nároku na priznanie starobného dôchodku, t.j. takého istého druhu dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a vzhľadom na to o žiadosti navrhovateľa o zohľadnenie ďalšej doby zamestnania, ktorá nebola zohľadnená pri priznaní starobného dôchodku ako aj doby zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok nie je kompetentná rozhodovať odporkyňa, ale príslušný útvar Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Proti rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ktorý si len nekriticky osvojil tvrdenia a závery odporkyne. Poukázal na to, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorými odporkyňa zdôvodňuje svoje rozhodnutie a na ktoré v odôvodnení rozsudku poukázal aj prvostupňový súd bili vydané až po rozhodnutí predmetného rozhodnutia odporkyne. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, v ktorom by sa mal zaoberať aj nezrušeným rozhodnutím z 30.marca 2009.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody, ktoré uvádza navrhovateľ v odvolaní, nepovažuje za opodstatnené. Trvala na tom, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležité právne posúdil vec, pričom nezistil nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Navrhovala preto, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutia odporkyne zrušiť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22.augusta 2017, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V konaní nebolo sporné, že navrhovateľovi bol od XX. L. XXXX priznaný rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky starobný dôchodok podľa § 132 a § 133 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Na určenie sumy jeho starobného dôchodku bola zhodnotená preukázaná doba zabezpečenia, ktorou je doba zamestnania, doba služobného pomeru a náhradná doba od 1. septembra 1962 do 26. septembra 1968 a od 1. októbra 1968 do XX. L. XXXX. Nakoľko navrhovateľ vykonával zamestnanie v služobnom pomere zaradenom do I. kategórie funkcií v rozsahu najmenej 20 rokov a získal aspoň 25 rokov doby zamestnania, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 rokov veku dňa XX. L. XXX2.

Orgánom, ktorým bol starobný dôchodok navrhovateľovi priznaný je aj naďalej vyplácaný. Dňom 1. júla 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 125 ods. 1 uviedol, že za určených podmienok sa starobné dôchodky považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona.

Nie je sporné, že navrhovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zákona 100/1988 Zb., tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje. Výsluhový dôchodok podľa § 38 a nasl. zákona č. 328/2002 Z.z. mu priznaný nebol, ani mu naň nevznikol nárok. Keďže navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok pred 1. januárom 2005 a starobný dôchodok mu aj bol od XX. L. XXXX priznaný, ustanovenie § 273 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. sa na neho nevzťahuje.

Vznik nároku na starobný dôchodok a jeho výplatu podľa zákona č. 100/1988 Zb. súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Takýto záver vyplýva z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, napríklad aj z rozhodnutí, ktoré boli vydané v obdobných veciach sp. zn. 9So/41/2008 z 29. septembra 2008, 9So/129/2010 z 24. novembra 2011, 9So/134/2010 z 24. novembra 2011 a 7So/24/2011 z 29. februára 2012, od ktorých nemá odvolací súd dôvod sa odkloniť. Výplýva z nich aj to, že žiadosť o starobný dôchodok bolo možné posúdiť iba ako

žiadosť o zvýšenie starobného dôchodku, k čomu nie je daná právomoc odporkyne, ktorá nerozhodovala o priznaní starobného dôchodku a tento dôchodok navrhovateľovi ani nevypláca, preto na rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa z 18. augusta 2014 je daná právomoc útvaru sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu (ako aj odporkyne) o nedostatku právomoci odporkyne o tejto žiadosti rozhodnúť a že správne táto patrí príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. b/ zákona o sociálnom zabezpečení, t. j. v danom prípade Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a ustanovenia právnych predpisov odporkyňa nie je oprávnená (a ani nemala) v danom prípade o žiadosti o starobný dôchodok rozhodnúť. Táto právomoc, vrátane posúdenia nároku na hodnotenie všetkých získaných období poistenia pokiaľ sa navrhovateľ domnieva, že mu niektoré obdobia vo všeobecnom systéme neboli správne a úplne zhodnotené prislúchajú príslušnému útvaru sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý mu dôchodok priznal a naďalej vypláca.

Keďže zákon č. 461/2003 Z.z. neupravuje postup odporkyne v prípade, ak nie je kompetentná na rozhodnutie, v takom prípade musí odporkyňa postupovať podľa všeobecného predpisu o správnom konaní (§ 20 zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok).

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za nesúladne so zákonom a preto § 250ja ods. 3 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní je odporkyňa viazaná právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 5 O.s.p.). Z dôvodu nedostatku právomoci o žiadosti rozhodnúť postúpi žiadosť navrhovateľa v súlade s § 20 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov na rozhodnutie príslušnému orgánu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (§ 142 ods. 4 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.).

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods.1 a § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.